

РЕШЕНИЕ

№ 4621

гр. София, 01.12.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 131-ВИ СЪСТАВ, в публично заседание на двадесети септември през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: ВЕСЕЛИНА ИВ. НЯГОЛОВА

при участието на секретаря МАЯ Г. КАРГОВА
като разгледа докладваното от ВЕСЕЛИНА ИВ. НЯГОЛОВА
Административно наказателно дело № 20221110200413 по описа за 2022 година

Производството е по реда на чл. 243, ал. 4-6 от НПК.

Образувано е по жалба на Вл. П. Г. в качеството му на управител на "/име на фирма/" ЕООД срещу Постановление от 20.07.2022г. за прекратяване на наказателното производство по ДП № 15134/2021г. по описа на 03 РУ-СДВР, пр.пр. № 17343/2020г. по описа на СРП, на основание чл.24, ал.1, т.1 НПК- деянието не съставлява престъпление.

С жалбата се иска отмяна на постановлението, като жалбоподателя най-напред прави изложение на своите фактически твърдения, както и на процесуалното развитие на случая. На следващо място се излагат оплаквания за неправилно приложение на материалния закон, а именно за квалифициране на деянието като престъпление по чл.206, ал.1 НК, вместо такова по чл.206, ал.2 НК, за противоречия в доказателствените изводи на прокурора, довели и до неправилни изводи по приложението на чл.206 и чл.313 НК към установените по делото факти, а в заключение се сочат непълноти в доказателствения материал, свързани с разследването на данните за извършено документно престъпление.

Съдът като съобрази материалите по делото и изложените в жалбата оплаквания, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Наказателното производство е образувано по реда на чл.212, ал.1 НПК с постановление на прокурор при СРП от 17.06.2021г. и водено за това, че на неустановена дата през месец януари 2020г. в гр.София, противозаконно е присвоена чужда движима вещ- лек автомобил марка „Ауди“ с рег. № СВ **** РМ.

С Постановление на СРП от 20.07.2022г. за втори път е прекратено наказателното производство по съображения за липса на извършено престъпление от общ характер. Съгласно чл.243, ал.4 от НПК, постановлението за прекратяване на наказателното производство подлежи на обжалване от обвиняемия, пострадалия и неговите наследници, и ошетеното юридическо лице, в седемдневен срок от получаването му. В настоящия случай в

хода на разследването не е привлечено лице в процесуалното качество на обвиняем, респективно не е формулирано обвинение. Постановлението за прекратяване на наказателното производство, предмет на настоящата проверка видно от саморъчното отбелязване върху приложеното в кориците на досъдебното производство постановление за прекратяване е връчено на 17.10.2022г., лично на Вл. Г., законен представител на "/име на фирма/" ЕООД, което може да се определи оцетено юридическо лице, от разследването деяние. Жалбата срещу същото е депозирана в СРС на 19.10.2022г. т.е. в рамките на преклузивния срок. На следващо място тя изхожда от юридическо лице, което съгласно предмета на производството, очертан в диспозитива на постановлението за образуване на наказателното производство може да претендира за качеството на претърпяло имуществени вреди от разследваната дейност. Предвид на изложеното жалбата се явява **допустима** и следва да бъде разгледана по същество, като същевременно не са налице други лица с право на жалба, доколкото по досъдебното производство не е привлечено лице в процесуалното качество на обвиняем.

В рамките на настоящото производство съдът следва да прецени законосъобразността на постановлението на прокурора за прекратяване на наказателното производство, като извърши проверка на обхвата на доказателствената дейност, изложения от прокурора анализ на доказателствата и направените изводи по фактите и правото.

Най-напред, от събраните в хода на разследването доказателства може да се изведе следната фактическа обстановка:

Свидетелят Р. С. притежавал моторно превозно средство лек автомобил марка „Ауди“ с рег. № СВ **** НР, с номер на рама *****, за което било издадено Свидетелство за регистрация на МПС № *****.

Свидетелят Вл. Г. бил управител и едноличен собственик на капитала на търговско дружество „/име на фирма/“ ЕООД, като стопанисвал заложна къща под същото наименование, находяща се в гр.София, ул.“*****р“ № 15. На 27.06.2019г. от страна на дружеството на свидетеля С. бил предоставен паричен заем в размер на 3000 лева за срок от 30 дни, обективиран в Заложен билет № 2827/27.06.2019г. Заемът бил обезпечен със залог върху посочения по-горе лек автомобил, собственост на свидетеля Р. Събев. Превозното средство било предадено на заложната къща, заедно със свидетелство за регистрация част I, застрахователна полица по застраховка „Гражданска отговорност на автомобилистите“ и удостоверение за техническа изправност. Наред с това в полза на управителя й- свидетеля Г., било съставено пълномощно с нотариална заверка на подписа, с което на същия се предоставяло правото да извършва всякакви разпоредителни сделки с автомобила, включително да използва същия, като освен това свидетелят С. подписал и предал на жалбоподателя Г. декларация по чл.25, ал.8 ЗННД и декларация по чл.264, ал.2 ДОПК с оглед предоставяне на възможност за извършване на разпоредителни сделки с вещта. Макар това да е извън предмета на настоящото производство, то съдът намира за нужно да отбележи, че подобен подход противоречи на правилата за работа на зложните къщи, в частност чл.19, ал.4 и ал.6 и чл.23, ал.2 от Наредбата за дейността на зложните къщи.

Заемателят се забавил с изплащане на заема, но през месец септември на 2019г. същият бил върнат на зложната къща и той получил обратно фактическата власт върху лекия автомобил, което било удостоверено с подпис върху декларацията, инкорпорирана в долната част на зложния билет, в съответствие с чл.23, ал.3 от Наредбата. Незабавно след това, тъй като още преди залагането си автомобилът бил претърпял ПТП, той закарал същия за ремонт в работилницата на свидетеля Б. Д., който се занимавал с извършване на тенекеджийски услуги. Ремонтните дейности по МПС значително са забавили, тъй като свидетелят Д. не могъл да осигури резервна част за подмяна- предна лява врата, и свидетелят С. си взел автомобила от работилницата.

Същевременно на 31.10.2019г. от страна на заложната къща бил отпуснат нов заем на свидетеля С., този път в размер на 3200 лева, обективиран в Заложен билет № 2871/31.10.2019г., като в същия отново като обезпечение бил вписан същия лек автомобил марка "Ауди", но превозното средство не било предадено в заложната къща нито към момента на сключване на договора, нито в по-късен момент.

В началото на 2020г., свидетелят С. се свързал със свой познат- свидетеля К. М., който да му съдейства за пререгистрация на превозното средство, тъй като същото било без предна регистрационна табела(загубена при ПТП), а и свидетелят С. не разполагал с част I на свидетелството за регистрация на МПС. В тази връзка, от страна на собственика на МПС било издадено и изрично пълномощно с нотариална заверка на подписа в полза на свидетеля М.. На 05.02.2020г. свидетелят М. представил в ОПП-СДВР, предадения му от Р. С. лек автомобил и попълнил като негов представител декларация по чл.141, ал.2 ЗДвП, а именно, че свидетелството за регистрация на МПС не е отнето от контролен орган, а е изгубено. Въз основа на това, лекият автомобил марка „Ауди“ бил пререгистриран, с рег. № СВ **** РМ, били му поставени нови регистрационни табели и издадено съответно свидетелство за регистрация на МПС. Непосредствено след това, а именно на 07.02.2020г. свидетелят Р. С. продал лекия автомобил марка „Ауди“ с рег. № СВ **** РМ на свидетеля Д. С. за сумата от 3000 лева.

Посочената фактическа обстановка съдът изведе на база доказателствения материал, събран в хода на разследването, а именно показанията на свидетелите Вл. Г., Р. С., Б. Д., К. М., Д. С., Д. Ж., проведената очна ставка, както и приложените писмени доказателства и доказателствени средства- свидетелство за регистрация на МПС № ***** част I, Заложен билет № 2871/31.10.2019г., пълномощно с нотариална заверка на подписа от 27.06.2019г., удостоверение за техническа изправност, полица по ЗГО, извлечение от регистъра на сключените сделки на „/име на фирма/“ ЕООД, извлечение от касовата книга, Заложен билет № 2827/27.06.2019г., справка по история на регистрацията, копия на договори за покупко-продажба, Заявление № 204134022116/05.02.2020г., декларация за изгубено СРМПС част I, СРМПС част II № *****, свидетелство за регистрация на МПС част I № 010642580, Договор за продажба на МПС от 07.02.2020г.

Централен източник на информация за разследването се явяват гласните доказателства- в частност показанията на свидетелите Г., С. и Д.. При това следва да се посочи, че съществено за изясняване на обстоятелствата по делото се явява противоречието между свидетелите Г. и С. по отношение на предоставените на последния парични заеми и обезпечението на същите, във връзка, с което е била проведена и очна ставка между двамата. Настоящият съдебен състав, подобно на прокурора намира, че за да определи на кого от двамата да даде вяра, следва да изходи от останалия доказателствен материал, в частност показанията на свидетеля Д. и приложените писмени доказателства. Макар и нестроен и тръпящ известна критика по отношение на своята логичност, доказателствения анализ отразен в постановлението за прекратяване на наказателното производство се споделя и от настоящия състав. Отдавайки вяра на писмените доказателства от една страна може да се приеме, че действително на 31.10.2019г. на свидетеля С. отново е предоставен паричен заем от страна на заложната къща, този път в размер на 3200 лева, в който смисъл показанията на свидетеля Г. следва частично да се кредитират. От друга, стъпвайки на изложеното от свидетеля Д., чиито показания са последователни и вътрешнобезпротиворечиви, съдът намира, че твърденията му относно местонахождението на лекия автомобил, лицето което го е оставило за ремонт, продължителността на престоя, връщането му и причините за това, както и липсата на какъвто и да е разговор между него и свидетеля Г. относно процесното превозно средство, напълно подкрепят показанията на свидетеля С. по тези въпроси, респективно опровергават тезата на свидетеля Г., че МПС непрекъснато още от месец юни 2019г. се е намирало във владение на заложната къща. Следва да се отбележи, че освен от гласните доказателства това твърдение се опровергава и

от представения от самия него заложен билет от 27.06.2019г. като в долната част на страницата е удостоверено връщане на вещта на залогодателя. Тези уточнения относно това на коя част от показанията на двамата основни свидетели, следва да се отдаде вяра, които са отбелязани и от прокурора, залягат в основата на възприетата фактическа обстановка по релевантните за производството обстоятелства. Що се отнася до показанията на останалите трима свидетели, а именно М., С. и Ж., то следва единствено да се отбележи, че същите не съдържат вътрешни противоречия, нито влизат в колизия с други доказателствени източници, като освен това се касае за незаинтересовани от изхода на производството лица, в чийто показания няма основание за съмнение. Най-сетне, съдът намери приложените по делото писмени доказателства, които са преимуществено официални документи за автентични и достоверни, като същите не поставят каквито и да е въпроси относно своята кредитируемост и съобразно съдържанието си допринасят за изясняване на обстоятелствата по делото.

Въз основа на приетата фактическа обстановка и събраните доказателства, съдът достигна до следните правни изводи:

На първо място съдът намира, че проведеното разследване отговаря на изискванията за пълнота, всестранност и обективност, като в хода на същото са били събрани възможните и относими доказателствени източници, проведени са необходимите действия по разследването. Въз основа на същите се установяват изложените по-горе фактите, като следва най-напред да се посочи, че макар същите да съдържат отделни различия от възприетата от страна на прокурора фактическа обстановка, то разминаванията касаят само отделни детайли от същата, които не са определящи за крайния извод в производството. При това съдът намира, че крайният правен извод на прокурора за наличието на основание за прекратяване на наказателното производство е правилен и законосъобразен, въпреки известната хаотичност на постановлението за прекратяване.

Наказателното производство по ДП ЗМИП № 15134/2021г. по описа на 03 РУ-СДВР, пр.пр. № 17343/2020 по описа на СРП е било образувано и водено за това, че на неустановена дата през месец януари 2020г. в гр.София, противозаконно е присвоена чужда движима вещ- лек автомобил марка „Ауди“ с рег. № СВ **** РМ т.е. деяние което отговаря на престъплението чл.206 НК.

Съобразно утвърденото в доктрината и практиката, чл.206 НК, който регламентира присвояването, извършено от недлъжностно лице, очертава два възможни състава на престъпното обсебване, съответно в чл.206, ал.1 НК и чл.206, ал.2 НК, които се различават един от друг по обективните признаци свързани с предмета на престъплението и отношението на дееца към него. В настоящия случай, приетите за установени факти, относими в частност към поведението на свидетеля Р. С. спрямо инкриминирания лек автомобил, обаче не могат да се отнесат към нито един от двата състава на обсебването.

Предмет на престъплението по чл.206, ал.1 НК по правило е чужда за дееца движима вещ, която на легитимно правно основание се намира в негово владение. В настоящия случай, видно от всички събрани по делото гласни доказателства, както и преди всичко от писмените такива, а именно свидетелства за регистрация на МПС, и справка за регистрация предоставена от СДВР, към инкриминирания момент - месец януари 2020г., включително и до момента на извършване на предполагаемото деяние- сключване на договора за покупко-продажба на МПС от 07.02.2020г. между свидетеля С. и свидетеля С., лек автомобил марка „Ауди“ с идентификационен номер на рама *****, стар рег. № СВ **** НР/ нов рег. № СВ **** РМ е бил собственост на именно на свидетеля Р. С.. С оглед на това и доколкото свидетелят С. не може да бъде субект на престъпление по чл.206, ал.1 НК по отношение на притежаване от самия него имущество, то не е налице реализиране на посочения престъпен състав.

От своя страна, при престъплението по чл.206, ал.2 НК, предмет на обсебване може да бъде и съсобствена вещ, както настоящият случа не е, както и вещ, която е изключителна собственост на дееца, но е обременена със залог, или при залагане на чужда вещ, с което се създават затруднения за удовлетворяване на кредитора. Предвид обстоятелствата, установени в хода на разследването и наведените в жалбата оплаквания, преценка в настоящия случай следва да се извърши именно за наличието на втората хипотеза на чл.206, ал.2 НК. Предметът на това престъпно посегателство е движима вещ, която е собственост на дееца, но е обременена със залог, а изпълнителното деяние се изразява в разпореждане със същата, без деецът да запази правата на заложния кредитор. Договорът за обикновен залог, е уреден от облигационното право- чл. 156, ал.1 ЗЗД като вид реален договор т.е., за да е същият действителен вещта предмет на залога следва фактически да е предадена на заложния кредитор. Сключването на договор за залог, предназначен да обезпечи паричен заем, предоставен от зложна къща не прави изключение в тази насока-чл.14, ал.6 Наредбата за дейността на зложните къщи. Иначе казано, за да е валидно сключен и действителен договора за залог, следва движимата вещ да е предадена във владение на заемодателя, без значение дали постигната договорка е обективирана в писмена форма или не.

В настоящия случай от приложените по делото писмени доказателства- Заложен билет № 2871/31.10.2019г, извлечение от касовата книга на зложната къща, извлечение от регистъра на сделките, както и на база показанията на свидетеля Г. може да се направи извод за сключен договор за паричен заем на стойност 3200 лева със заемател свидетелят С. и заемодател- "/име на фирма/" ЕООД. Независимо от вписването в зложния билет, че заемът е обезпечен със залог на движима вещ- лек автомобил марка "Ауди" с рег. № СВ **** НР, то вещта не е предадена във фактическата власт на зложния кредитор, нито при предоставяне на заема, нито в по-късен момент, което в последствие е станало и причина за сезиране на органите на МВР и прокуратурата. При това обаче, липсата на предаване на вещта, е равнозначна на липса на договор за залог върху същата, доколкото за сключването на същия простото съгласие между страните не е достатъчно. Следва да се отбележи, че в настоящия случай не е налице и хипотеза на чл 156, ал.1, in fine ЗЗД, а именно зложният кредитор да държи вещта чрез трето лице, в частност свидетеля Б. Д., доколкото доказателства за такава договорка между страните по договора, както и със самото трето липсват. Твърдения в тази насока се съдържат единствено в показанията на жалбоподателя Г., които по изложените по-горе съображения не могат да бъдат безусловно кредитирани, най-вече в частта относно условията на залога, с който е следвало да бъде обезпечен втоири заем. От друга страна видно от показанията на свидетеля Д. лекият автомобил му е бил оставен за ремонт от собственика- свидетеля С., и в нито един момент от престоя в работилницата на свидетеля Д., последният не е бил уведомяван от когото и да е за извършването на залог на същия в полза на зложната къща, управлявана от свидетеля Г..

С оглед на изложеното и предвид реалния характер на договора за залог, за чието сключване е необходимо не просто постигане на съгласие между страните, а и фактическо предаване на имуществото от залогодателя към зложния кредитор, каквото в случая липсва, то не може да се приеме, че за отпуснатия на 31.10.2019г. паричен заем е бил валидно учреден залог върху движима вещ- лек автомобил марка "Ауди". Предвид на това превозното средство не се явява зложено имущество и разпореждането с него не осъществява състав на престъпление по чл.206, ал.2, пр.2 НК, поради липсата на годеи предмет на посочения състав. Тук е мястото да се отбележи, че неизпълнението на поети обещания, правно необвързващи задължения и други уговорки, макар и морално укоримо, не е престъпно и не основание за намеса на прокуратурата в гражданския оборот, и за заместване с наказателно преследване на предвидените в облигационното право способи за защита при договорно неизпълнение.

Ето защо, съдът намира, че действително в настоящия случай липсват данни за

извършено престъпление против собствеността, в частност престъпно обсебване на лек автомобил марка "Ауди" от страна на свидетеля С., предвид на което постановлението за прекратяване на наказателното производство се явява правилно и законосъобразно в своя краен извод и като такова следва да бъде потвърдено.

За пълнота и във връзка с наведените в жалбата доводи за наличие и на престъпление по чл.313 НК с предмет, подадената от свидетеля М. декларация по чл.141, ал.23ДвП, то съдът намира, че следва да отбележи следното: Общият обект на защита на престъпленията на Глава Девета от Особената част на НК, а именно обществените отношения, свързани с документооборота, и по специално на престъплението по чл.313 НК- невярно деклариране, което пък е свързано конкретно със защита на обществени отношения, касаещи достоверността на заявленията за определени обстоятелства, направени пред държавните органи, както и липсата на включени в състава на същите вреди, налагат извода за липса на ФЛ-пострадал или оцетено ЮЛ, по смисъла на чл.74 НПК. Предвид на това и съдът намира, че в тази му част, а именно досежно изводите за липса на извършено документно престъпление, постановлението за прекратяване на наказателното производство, въобще не подлежи на съдебен контрол по инициатива на подалия жалбата субект. Дори по делото да съществуваша доказателства за такова престъпление(каквито в случая липсват), то доколкото същото не засяга правата на конкретно лице, то няма как от пострадалия да иска ревизиране на извода на прокурора от съда, единствено под претекст, че деянието е разкрито в рамките на водено разследване за престъпление против собствеността. Наред с това съдът намира, че изводът за извършено престъпление по чл.313 НК следва да бъде споделен, доколкото отсъстват каквито и да е доказателства свидетелят С. въобще да е знаел за необходимостта от подаване на декларацията, още по-малко за факта на подаването ѝ, поради което не може да се търси ангажиране на отговорността му за отразеното в съдържанието ѝ, дори да се установи, че същото е невярно. В този смисъл изводите на прокурора за липса на виновно поведение следва да бъдат безусловни споделени. Същото в пълна степен важи и за изразените в жалбата оплаквания за допуснати закононарушения при извършване на нотариална заверка на подписа на свидетеля С. върху издаденото в полза на свидетеля М. пълномощно. Освен това следва да се отбележи, че липсват каквито и да е данни за извършено при нотариалното удостоверяване документно или друго престъпление, а наказателното производство не е предназначено да проверява произволни твърдения.

По изложените съображения, съдът намери, че постановлението за прекратяване на наказателното производство се явява правилно и съответно на материалния и процесуалния закон и като такова следва да бъде потвърдено в частта, с която се прекратява наказателното производство

Воден от горното, СЪДЪТ на основание чл.243, ал.6, т.1 от НПК

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА постановление на СРП от 20.07.2022г., с което на основание чл. 243, ал.1, т.1, вр. чл.24, ал.1, т.1 от НПК е прекратено наказателното производство по ДП № 15134/2021г. по описа на 03 РУ-СДВР, пр.пр. № 17343/2020г. по описа на СРП.

Определението подлежи на обжалване и протест пред СГС в 7-дневен срок от съобщаването му на страните.

Препис от определението да се изпрати на жалбоподателя и на СРП.

Съдия при Софийски районен съд: _____